

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Гж 5806/17
15.03.2018. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зоране Делибашић, председника већа, Јелене Стевановић и Јасне Беловић, чланова већа, у парници тужиоца Томице Милосављевића из Београда, ул. [REDACTED] бр. [REDACTED], чији је пуномоћник Жељко Ђ. Ристић, адвокат из Београда, ул. Десанке Максимовић бр.17, против туженог Драшка Карађиновића из Београда, ул. [REDACTED] бр. [REDACTED], чији је пуномоћник [REDACTED], адвокат из Новог Сада, ул. [REDACTED] бр. [REDACTED], ради накнаде нематеријалне штете, вредност предмета спора 490.000,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П бр. 476/15 од 28.02.2017. године, у седници већа одржаној дана 15.03.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П бр. 476/15 од 28.02.2017. године у ставу првом и четвртном изреке пресуде и предмет у том делу **ВРАЋА** истом суду на поновно суђење.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, делимично се усваја тужбени захтев тужиоца Томице Милосављевића из Београда, па се обавезује тужени Драшко Карађиновић из Београда да тужиоцу исплати износ од 40.000,00 динара на име нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде части и угледа са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате, под претњом последица пропуштања. Ставом другим одбија се тужбени захтев тужиоца Томице Милосављевића у односу на туженог Драшка Карађиновића за накнаду нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде части и угледа преко досуђених 40.000,00 до тражених 490.000,00 динара, односно за износ од још 450.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења па до коначне исплате као неоснован. Ставом трећим одбијају се приговори стварне и месне ненадлежности овог суда за поступање у овој правној ствари као неосновани, а ставом четвртим обавезује се тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 44.100,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом извршења.

Против наведене пресуде, благовремено је изјавио жалбу тужени, побијајући је у ставу првом и четвртом изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе чл.386 ЗПП-а Апелациони суд је оценио да је жалба туженог основана.

Према утврђеном чињеничном стању у дневним новинама “Наше новине” које су по изјави пуномоћника тужиоца тада штампане у тиражу од стотинак примерака, па и мање, објављен је текст дана 25.11.2014. године у ком је делом објављена изјава др Драшка Карађиновића, координатора организације “Доктори против корупције” у коме је именовани изјавио: “Да он нема ништа лично против Милосављевића али да сматра да он прво треба да положи рачун пред народом за све афере које су се догодиле док је био министар здравља...он тражи неку међународну функцију да би стекао имунитет. Девет година је био министар и за то време догодило се низ афера од набавке возила за хитну помоћ, преко погребника, афере са цистостатицима, листама чекања у Сремској Каменици па све до вакцина. Не треба заборавити да је две године заредом наше здравство на последњем месту у Европи. Сад то све не важи него хоће да буде међународни функционер”. Оценом исказа тужиоца, првостепени суд није прихватио наводе тужбе као релевантне да је тужени давањем интервјуа дневним новинама “Наше новине” својом изјавом у тексту објављеној 25.11.2014. године, а који идентичан је текст објављен 27.11.2014. године, представио тужиоца као особу склону неморалним и преварним радњама, као лице које је актер бројних афера за време док је био на функцији министра, те као лице које сад тражи имунитет од кривичног гоњења тиме што би био на међународној функцији – директора СЗО.

Према разлозима првостепеног суда, изјава туженог у наведеном тексту представља само вредносни суд туженог о објективној одговорности тужиоца за наведена дешавања у српском здравству односно тзв.афере које су се догодиле у време док је био на месту министра здравља, када је тужилац обављао јавну функцију, у ком контексту треба сагледати и ценити изјаву туженог дату у интервју новинару дневних новина “Наше новине”, утврђујући при том и из изјаве туженог да иста представља вредносни суд туженог као стручног лица лекара и заступника организације “Доктори против корупције” који има право да изнесе свој став и мишљење, па и у погледу мишљења о успешности обављања министарског мандата од стране тужиоца, те давања личног става о успешности здравственог система у Републици Србији у време када је тужилац био министар здравља, као и пре и након тог периода. Спорна изјава коју је тужени дао у свом интервјуу дневним новинама “Наше новине” у односу на тужиоца било указујући на истог непосредно било посредно, по мишљењу првостепеног суда, није била подобна да повреди углед истог, јер је дата након питања новинарке наведених новина, поводом сазнања информације да је бивши министар здравља проф др Томица Милосављевић кандидат за директора здравствене мреже Југоисточне Европе (СЕЕХН) Регионалне организације Светске здравствене организације, те да је тужени др Драшко Карађиновић као координатор организације “Доктори против корупције” одговарајући на питање дао своје мишљење које је наведено, при чему се из садржаја спорног текста и изјаве туженог не закључује да је именовани означио

тужиоца као извршиоца било ког кривичног дела, већ да истог позива на моралну одговорност, с обзиром на јавну функцију коју је обављао у периоду у коме су се дешавале различите тзв.афере, које су неке добиле институционални епилог а неке нису, прихвативши исказ туженог који је образложио на чему је базирао свој вредносни суд, а што тужилац није спорио односно није пружио адекватне доказе или предложио исте ради доказивања супротног, при чему је дакле навео да не даје своје мишљење о тужиоцу као личности, односно као стручњаку у области медицине односно гастроентеролога у “Клиничком центру”, као професора на Медицинском факултету Универзитета у Београду, већ искључиво као министру здравља, с обзиром на све набројане тзв.афере које су се десиле и о којима се излазило у јавност у време његовог мандата, односно о којима се јавно и критички износило мишљење у многим штампаним и електронским медијима у време дешавања истих, те којим га је позвао на објективну односно моралну одговорност.

Међутим, како је спорни чланак објављен три године након престанка функције министра здравља коју је обављао тужилац, првостепени суд је навео да се не може у целости прихватити да је именовани дужан да и даље трпи јавну критику и након престанка обављања министарске функције, посебно спорне изјаве усмерене на очигледну дискредитацију тужиоца везану за конкурс објављен од стране Светске здравствене организације за Југоисточну Европу за место директора канцеларије те здравствене мреже, па и ако тужилац није доказао да је наведени конкурс поништен услед објављивања спорних чланака, односно изјаве туженог, тужени је давањем такве изјаве од тужиоца у време поменутог конкурса и позивањем именованог да положи рачун за све афере које су се догодиле док је био министар здравља, те указивањем на чињеницу да је две године за редом српско здравство на последњем месту у Европи, дискредитовао тужиоца било у моралном било у професионалном погледу, ради посредног утицаја на избор на конкурс, због чега је усвојио делимично тужбени захтев тужиоца применом чл.200 Закона о облигационим односима.

Висину нематеријалне штете првостепени суд је досудио у складу са наведеном одредбом, ценећи изјаву тужиоца да је наведеним текстом повређена његова част и углед, да познаје много људи, да је много људи лечио, да има одраслу децу која су запослена, родитеље у годинама, те да је таквим јавним наступом вређана и његова породица, и сви пријатељи којима је морао да објашњава да то не одговара истини и да су инсинуације које тужени износи увреде без покрића, при том оценивши да тужилац није имао никаквих последица везано за своју професију, како на клиници тако ни на Медицинском факултету, а што и сам признаје, наводећи да све што је у животу постигао урадио својим рукама и главом, те да у том смислу сматра да објављени текстови нису могли бити од утицаја везано за његов посао, већ да му лично сметају као човеку и наносе душевни бол.

Како тужилац није доказао да је објављивање спорног чланка довело до наношења штете именованог у пословној сфери, да је изношење одређених вредносних судова на рачун тужиоца довело до промене у његовом пословном статусу као ни да је његова породица трпела одређене последице, првостепени суд је нашао да правичну накнаду за овај вид штете представља досуђени износ од 40.000,00 динара који представља одређену сатисфакцију тужиоцу, јер у време објављивања спорних текстова

